

[Jensen (Broby).]

Minister, at jeg tror, der er mange, der vil være meget betænkelige ved det, Teaterkommissionen foreslaar for at skaffe Penge til Det kongelige Teaters Drift, og jeg tror navnlig, mange vil være meget betænkelige ved det Forslag om en Kulturfond, som skal danne Grundlaget. Det foreslaas jo, at denne Fonds Hovedindtægt skal komme fra en Radioafgift, der tænkes at give 510 000 Kr.; det vil med andre Ord sige, at Lytterne ud over Landet efter dette Forslag skal være med til at bære Det kongelige Teaters Underskud, og jeg tror, det vil være vanskeligt at gennemføre en saadan Ordning. Teaterkommissionen siger ganske vist, at Lytterne nyder godt af Det kongelige Teaters Kunstneres Præstationer i Radioen, og man hævder ogsaa fra en vis Side i Teaterudvalget, at det vil være umuligt at opretholde den høje Standard, den danske Radiofoni har, hvis ikke Fler-tallet af de optrædende tilhører Det kongelige Teater. Jeg kan slet ikke være enig i denne Betragtning. Jeg vil tro, at det let kunde lade sig gøre for den danske Statsradiofoni at skaffe sig de Kunstnere, den skal have, ogsaa uden om Det kongelige Teater. F. Eks. i England kan man ganske udmærket undvære en Statsscene, og derfor vil jeg tro, at man ogsaa kunde gøre det herhjemme. Den Betragtning, man her fører frem, at Det kongelige Teater og dets Kunstnere er uundværlige for Opretholdelsen af den høje Standard for Radiofonien, kan jeg altsaa ikke godkende, og derfor vil jeg tage Afstand fra Forslaget om, at man skal lægge en Part af Underskuddet over paa Lytterne i Form af en Afgift til Kulturfonden.

Den højtærede Minister har ikke spillet nogen flatterende Rolle i denne Sag. Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup oplyste nu, at da vi behandlede Spørgsmaalet i Fjor, sagde Ministeren, at han havde Grundlaget i Orden, og at Radioen kunde udnytte for 900 Kr. om Dagen af „kongelig Kunst“ — jeg kan godt udtale Bogstavet U; det er der ikke noget i Vejen for. Ministeren havde hele Grundlaget i Orden, erklærede han; men i Dag har vi faaet at vide, at Ministeren ikke havde noget som helst Grundlag i Retning af en Ordning med Statsradiofonien, at Ministeren ikke havde faaet den Ordning, som han paa det daværende Tidspunkt bildte Rigsdagen ind, at han havde. Ministeren staar uhyre slet paa dette Punkt; hvis man vilde være ondskabsfuld, kunde der maaske være Grund til at drage den højtærede Minister for en

Rigsret; der er nu ingen, der vil være saa ondskabsfuld mod den højtærede Minister, men han har svigtet Tingets Tillid, han har ikke haft den Ordning, han paaberaabte sig, og derfor kan vi ikke i Venstre have Tillid til den højtærede Minister med Hensyn til den fremtidige Ordning.

Edvard Sørensen: Jeg ser af Betænkningen, og det har ogsaa været sagt fra Talerstolen her i Dag, at der har været Samraad med Socialministeren om Socialministeriets Cirkulære af 27. Marts d. A. og endvidere om den i Aalborg udbetalte Paaskehjælp. Paa Baggrund af dette vil jeg gerne fremsætte nogle Bemærkninger og stille nogle Spørgsmaal.

Som det maaske vil erindres, fremsatte jeg under Finanslovens tredie Behandling nogle kritiske Bemærkninger i Anledning af Socialministerens Skrivelse af 19. December f. A. og Cirkulæreskrivelsen til Amterne af 9. December f. A. Det var mig derfor en Tilfredsstillelse at se, at Ministeren i Cirkulære af 27. Marts d. A. ophæver Skrivelsen af 19. December f. A.; men der er Fortolkninger ogsaa i Cirkulæreskrivelsen af 27. Marts, som efter min Opfattelse er meget vidtgaaende, og som nødvendigvis maa bringe Ængstelse i mange Kommuner, først og fremmest i Landkommunerne.

Socialministeren fortolker Forsorgslovens § 23, Stk. 1, 2det Punktum, og § 298, jfr. § 289, Stk. 2, 1ste Punktum, om direkte eller indirekte Hjælp til Flytning af den trængende til en anden Kommune, derhen, at selv om vedkommende ikke har søgt Hjælp og derfor ikke ved, om han kunde faa en saadan Hjælp,

„kan det stille sig saaledes, at Grunden hertil maa søges i, at den paagældende efter sit Kendskab til den Maade, hvorpaa den offentlige Forsorg almindeligvis administreres i Kommunen maatte gaa ud fra, at han ikke vilde faa Hjælpen.“

Altsaa, den trængendes egen Afgørelse af, om han mener, han kan faa Hjælp eller ej, kan blive bestemmende for, hvilken Kommune der skal være retlig Opholdskommune. Dette er efter min Mening en meget farlig Fortolkning. Det kan efter Cirkulærets Ordlyd ikke alene føre til, at vedkommende kan vises tilbage til Kommunen, hvor han kom fra, hvad jeg i og for sig ikke har saa meget at indvende imod, men det kan ogsaa føre til, at han i den tilflyttede Kommune kan faa Hjælp udbetalt med den fraflyttede Kommune som retlig Opholdskommune, uanset at han ikke har